Vervolg van pag. 6.

Door Geertrui's stem, die vroeg wat Mevrouw van den groenboer noodig had, kwam ze weer tot bezinning.

„Groente?" zei ze. „O, 't kan me niet schelen. Mijnheer eet niet thuis vandaag. En ik moet direct de stad uit. 'k Ben ook niet thuis voor den eten. Neem maar iets voor jou alleen. — Worteltjes? Best."

Ze liep met Geertrui mee naar beneden, gaf nog gauw haar instructies: „Je zorgt er vooral voor, dat Baby op tijd zijn fleschje krijgt, hè? Nee, ik weet nog niet, wanneer ik terugkom. Als mijnheer vanavond eerder thuis is dan ik, zeg dan maar, dat er op Mijnheers kamer een brief ligt." — Het drong tot haar door, hoe vreemd het voor een ander moest zijn, dat ze zoo opeens ook weg ging. Maar Geertrui's domme gezicht toonde geen verwondering. Toch zei ze nog haastig-uitleggend: „Mijn vriendin is plotseling ziek geworden, zie je. Daar ga ik nu heen."

Gejaagd, alsof er nù nog iets kon komen, om haar terug te houden, priemde ze haar hoed vast, schoot ze in haar mantel. Dan knikte ze tegen Geertrui, liep de stoep af, en stond op straat. Ze ademde diep op. Wat een heerlijke morgen was het. O, wat zou ze vandaag genieten, genieten . . .

Een tram kwam in de verte aan. Ja, ze zou met de tram naar het station gaan — ze wilde zoo gauw mogelijk weg zijn uit de stad — ze verlangde naar buiten. Maar waar ze naar toe zou gaan, wist ze nog niet. Ze wist alleen, dat ze naar buiten wilde, ergens waar het stil en kalm zou zijn. Zij stelde zich al voor, hoe ze 's nachts zou logeeren in een klein, landelijk hotelletje. Als ze 's morgens wakker zou worden, zou door de open ramen de geur van frisch gras en bloemen naar binnen waaien... Zoo droomde ze in haar hoekje. Zoo bleef ze droomen gedurende de treinreis. Ze had een kaartje genomen naar een klein villadorpje, waar ze wist, dat bosschen waren en hei. Ze was blij, dat ze alleen zat; lachend als een kind vermaakte ze zich met de malle sprongen der koeien, die wegrenden over de groene weiden, wanneer de trein voorbijdaverde.

Ze was nog jong, had nog zooveel jaren voor zich liggen, die ze nu alleen zoo rijk en gelukkig mogelijk wilde maken. Een paar dagen genieten . . . . en dan zou ze zich in een stad vestigen: met haar akten kon ze best lessen krijgen. Als ze lessen genoeg had, zou ze baby bij zich nemen, en samen met den jongen, heelemaal alleen met den jongen zou ze . . . .

De trein hield stil — ze sprong uit de coupé, vlug als een kind. Toen ze eenmaal buiten was, jubelde het gevoel van vrij zijn nog luider in haar op. Ze slingerde met haar

GENERAAL-MAJ. A. A. J. QUANJER
(links op de foto), Inspecteur van den Geneeskundigen dienst der Landmacht, die met ingang van 1 Mei a.s. als zoodanig pensioen heeft aangevraagd.

handschoenen, haar taschje, ze zette haar hoed af, liet de wind spelen met heur blonde haar.

In een kleine, boersche uitspanning dronk ze koffie, aangelokt als ze werd door den grooten tuin, die het huis geheel omgaf. Onder een zwaren kastanje-boom werd voor haar gedekt, heel landelijk op een groengeverfd tafeltje. Maar het servetje was hagelwit, de honig had een bloemengeur, het brood was bruin en knappend en de groote kan melk, die gebracht werd, vulde roomig haar glas. Muschjes trippelden om haar heen, ze strooide wat kruimels, gaf stukjes brood aan den hond, die zoo goedig-smeekend naar haar keek door de zwarte haarfranje heen, die over zijn oogen hing. Wat geluiden van verre drongen flauw door, anders heerschte de stilte alom. Zoo'n groote rust kwam over haar, zoo'n heerlijke weldadige rust, dat ze graag haar hoofd op haar armen gelegd had om te slapen daar buiten, onder het beschermende dak van den kastanje, terwijl de geur van rozen door den zacht-zoelen wind tot haar gevoerd werd.

Na de koffie dwaalde ze door het bosch. De warmte van den zomermiddag maakte haar wat loom en energie-loos. En aangelokt door de schaduw der boomen, door de fluweeligheid van het mos, strekte ze zich uit op een eenzaam plekje. Haar handen streelden het zacht-groene fluweel gedachteloos.

Door de boomen heen zag ze een tipje van de blauwe lucht. „Wat diep-blauw," dacht ze. „Net baby's oogen. Wat zou hij nu doen? Slapen zeker, of misschien speelde Geertrui met hem. Geertrui kon van die malle keelgeluiden maken, waar hij om lachen moest. Zoo'n eigenaardig, langzaam lachje kwam dan over zijn gezichtje glijden.

Als Hans vanavond thuis kwam — O, hij zou vreemd kijken, dat ze weg was. Hij zou haar brief lezen, leunend

A. POMPER. †
Na een korte ongesteldheid is te Amsterdam op 55-jarigen leeftijd overleden de heer Albert Pomper, organist der Evangelisch-Lutherse Kerk, carillonneur van den Zuiderkerkstoren en privaat-docent in de wiskunde. De heer Pomper is reeds op zesjarigen leeftijd door een steenworp blind geworden.

MR. DR. W. F. J. FROWEIN,
een man, op wiens schouders thans een moeilijke en zeer verantwoordelijke taak rust als directeur der Rijkskolendistributie.

J. P. VREEBURG. †
In den ouderdom van 68 jaar is te 's-Gravenhage overleden de heer J. P. Vreeburg, die zich veel bewoog op het gebied der philanthropie. Hij was o.a. lid van verschillende weldadigheidsvereenigingen.

tegen zijn bureau, en dan zou hij hem verscheuren, den brief, in heel kleine stukjes. Of hij zou hem, en dat was nog waarschijnlijker, bewaren als een aanklacht tegen haar.

Waarom had ze Hans toch getrouwd? Lieve vriendinnen zouden zeggen, omdat ze getrouwd had willen zijn. En 't was waar. Toen Hans in haar leven kwam, had ze zoo'n groote walging gevoeld van het dag-in dag-uit les geven, van het eentonig, martelend inpompen van Fransch en Engelsch in domme kinderhoofden, dat ze hem en de goede positie, die hij haar geven kon, aangegrepen had met beide handen. Een dom, aartsdom kind was ze geweest, een onnoozele baby.

Nu, na drie jaar getrouwd zijn, hoopte ze er op weer lessen te kunnen krijgen, leken die lessen haar een bevrijding. Wat een kringloop was het leven toch.

Om negen uur zou Hans thuiskomen. Hij was voor zaken de stad uit, daarom had ze op dezen dag als den meest geschikten gewacht.

Die drie marteljaren met Hans waren toch haar schuld niet geweest! Hij had haar van zich vervreemd door tallooze kleinigheden, norsche uitvallen, stuursche buien, snauwerig vitten. — O, ze wist niet wat al. Zijn ongeduld, als Baby huilde: „Kun je dat kind dan ook nog niet eens stil houden? Ik *wil* dat gedrens niet hooren." Hij vond er een vreemd genot in om haar te prikkelen, tot het uiterste te tergen. Bij het herdenken rukten haar vingers wild de zachte mosplantjes uit.

Tot de gedachte, dat ze nù vrij was, nù los van hem stond, haar kalmer ging stemmen. Vrij . . . . eindelijk —

Lang lag ze in het bosch. Een klok in de verte, die vijf uur sloeg, deed haar opschrikken. Ze zou in het dorp zelf wat gaan eten. Door een vriendelijke, lieve laan liep ze erheen. In een hotel bestelde ze wat eenvoudige schotels. Ze at met graagte, de boschlucht had haar honger gegeven. Ik ga theedrinken waar ik vanmorgen geweest ben, dacht ze. Het zou haar zoo goed doen, nu in dien grooten, stillen tuin te zitten. Misschien zou ze daar ook kunnen logeeren. Primitief zou het zijn, een ouderwetsch hoog-opgemaakt bed natuurlijk, en een kleine waschtafel, waarop alleen het aller-noodigste, maar morgen zou bij het wakker worden de geur van frisch gras en bloemen door de open ramen naar binnen waaien.

Zoo vlug-opgewekt liep ze het dorp weer door. In een laan kwam ze een dienstmeisje tegen, dat een sportwagen reed. Ze keek om naar het kindje, dat tegen haar lachte. Wat 'n schat, dacht ze. Wat een heerlijke dot. Zulke lichtblauwe sokjes had haar jongen ook, ze hingen ook altijd rimpelig om zijn dik, blank pootje, omdat hij ze aldoor weer wilde uittrappen. Ze bleef den wagen staan nakijken en toen het meisje dien opeens rondwielerde, stond ze er nog. Eerst wilde ze haastig weggaan, maar een drang om te weten, hoe oud die baby zou zijn, deed haar blijven staan.

„Achttien maanden, mevrouw," zei het meisje op haar vraag —. „En zoo bijdehand, u weet het niet."

Ze dacht dat haar kindje toch veel flinker was. En zelfs nog vijf maanden jonger.

„Ziet u dit, mevrouw?" zei het meisje praatgraag, wijzend op zijn rood, ontveld armpje. „'t Is nu al véél beter. Maar het heeft er verschrikkelijk uitgezien. Hij is zoo pardoes uit zijn ledikantje gevallen, toen niemand bij hem was. — Kijk, u kunt ook nog de buil op zijn voorhoofdje zien."

„Och," zei ze meewarig, hem in zijn blanke halsje kriebelend.

„Ja, je kunt ze eigenlijk niet meer alleen vertrouwen, als ze zoo flink worden," zei het meisje weer. „Hij had wel dood kunnen vallen."

Het meisje ging nog door met bijzonderheden van den baby te vertellen. Hoe hij een korstje brood naar zich toe had gehaald, en zoo maar ingeslikt. „We wisten gewoon geen raad."

Maar ze luisterde nu verstrooid, en toen voor een villatje het meisje zei: „Hier moet ik wezen," knikte ze alleen maar vlug, liep haastig door. „Ook een rare," dacht het dienstmeisje.

„Je kunt ze eigenlijk niet meer alleen vertrouwen." Dat was zoo. Baby trok zich ook al op aan zijn wieg. En Geertrui? Ze was wel goedig en lief voor Baby, maar zoo'n teut — als ze met den slager of den bakker of een ander dienstmeisje aan het praten sloeg, dan wist ze van geen tijd. Vergat ze alles. Zou ze wel om Baby's fleschje gedacht hebben?

Ze zag het witte wiegje, waaraan hij zich optrok, kraaiend van pret. Het was zoo'n hooge wieg, als hij er uitviel . . . .

Opeens, resoluut, keerde ze zich om. En een half uur daarna zat ze weer in den trein naar huis. Ze liep maar onrustig in den corridor op en neer. Wat ging die trein langzaam.

Bij het station riep ze een auto aan — ze kon niet in een tram gaan, die voortsukkelde, overal stopte. Ze keek uit in de volle straten, die ze doorsnorden, ze wilde opmerken, omdat ze móest ontkomen aan haar angstgedachten. Wat een pracht-etalage bij Van Woercom. Morgen eens kijken. Ze moest een nieuw wagenspreitje hebben. En daar liep Willy Ensemeyer. Aardigen hoed had ze op. Zwart stond toch beeldig op rossig haar. Willy moest haar niet zien — ze dook wat weg.

Met een schok hield de wagen stil. Ze betaalde, liep den tuin door naar haar huis. De voordeur stond wat aan. Ze duwde die open, bleef even staan in de kleine vestibule. Luisterde. Van boven drong kindergeschrei tot haar door — moe, klagend kindergeschrei. Ze rende de trappen op naar de slaapkamer.

In zijn wiegje lag baby — het wiegekleedje hing slordig. Zijn mollige lijfje lag blootgewoeld. En zijn gezichtje was rood, opgezwollen van het huilen, dat nu nog alleen heeschklagend snikken leek.

Ze nam hem uit de wieg, drukte hem tegen zich aan, heel innig, en hem sussend met liefkoozende, bedarende woordjes, ging ze zitten in een grooten stoel. Haar handschoenen rukte ze uit, gooide ze ergens neer, en ze streelde zijn natte, behuilde wangetjes met haar zachte vingers. Hoe lang ze zoo zat, wist ze niet. Hij lachte alweer, speelde met haar horlogeketting.

Geertrui kwam binnen. „Guns, ben u al terug? Ik was net even uit om melk te halen. Heeft baby gehuild? Hij is anders aldoor zoet geweest. Ik dacht, ik kan nou net even — er was geen melk meer voor hem, ziet u."

P. J. H. CUYPERS.
de bekende architect, hoopt den 16en Mei a.s. zijn 90sten verjaardag te vieren. Op onze foto komt ook zijn zoon voor, die eveneens een vermaard bouwmeester is.

„Ga nu maar gauw zijn fleschje klaarmaken," zei ze ongeduldig. En ze streelde hem weer, hem koesterend in haar omarming. Hij zoog nu tevreden op zijn duimpje, kirde af en toe behaaglijke keelgeluidjes.

Toen boog ze haar hoofd heel dicht over zijn blonde kopje. „Mammy gaat nooit meer weg hoor! Mammy zal altijd bij haar lieven, kleinen schatteman blijven. Altijd, altijd."

„Oegoe," brabbelde baby, grijpend naar haar hoed, dien ze nog ophad.

Later lag hij weer zoet in zijn wiegje, tevreden na zijn badje, ze had hem zelf gebaad, wilde niet, dat Geertrui het deed.

En toen zijn oogleden moe heenvielen over de heldere blauwe kijkers en hij insliep, liep ze naar de kamer van Hans waar ze haar brief van dien morgen in vele, kleine stukjes scheurde.